

Українські Вісті

Ціна 40 пф.

UKRAINISCHE NACHRICHTEN. UKRAINIAN NEWS

ЛІТВІЖНЕВИК ПОЛІТИКИ, ЕКОНОМІКИ, КУЛЬТУРИ І ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

Herausgeber: Tarasiuk — Verantwortlicher Redakteur: W. Bender. Printer: „Ukrainian News“, Neu-Ulm, Ludwigstraße 10. Language: Ukrainian Post address: „Ukrainisk Wlasi“, Neu-Ulm, Ludwigstraße 10. — Phone: 7520

Рік видання X. ч. 98 (873)

ВИХОДИТЬ у НЕДІЛЮ й ЧЕТВЕР

Четвер 9. грудня 1954 р.

Думки з нагоди одного ювілею

Великому британському державному мужеві Вінстону Черчиллю сповнилося 80 років. З цієї нагоди вся світова преса світу присвятила цій старенькій людині з вічною усмішкою на обличчі, з цигаркою в устах, цілі сторінки. Наводяться словечки його афоризмів, ірландських висловів, закончених характеристик своїх і чужих дипломатів і т. інш. Одне слово, з усієї цієї зливи газетних рядків виکارбовується два слова «Великий Черчилль». Ця сава, очевидно, заперечити не можна, бо доля Британії й інших народів протягом останніх 20-х років частяно перебувала й у його руках.

Що Черчилль — видатний син свого народу й авторитет у світовій політиці, це так. Але ми певні, що народи України, Польщі, Болгарії, Мадярищини його 80-ліття згадують без ніякого ентузіазму, бо у відношенні до них ним керувала ота джентльменська легкість, що, власне, до деякої міри заперечує його сьогодні на всі лади повторювану далекость України надто втиснувши його знаменитий повосний вислів, досить неfortunний, що «Росія треба відішквудити за кордоні 1939 року і хай там вона собі вариться у своєму власному соці». Також і в позиціях його потягненнях можна було вичити його незрозуміння долі поневолених народів.

Але ювілей є ювілей. І якщо ми не можемо знайти нічого втішного для себе в політичній кар'єрі цього «старого коня» на світовому форумі, варто б було похвалити його за поширення та охорону вже набутих демократичних залогів державної системи Великобританії. Нам, українцям, що часто-густо демократію розуміємо як анархію, треба було б висліз Черчилля з його ювілейної промови взяти собі за триєке мотто: «Не завосьте політики в своє приватне життя».

Практично, цей вислів у крові і душі англіяків з давніх давен. Англієць може штурмувати вас репліками під час промови, може розсипатися в'длинними сарказмами на засіданні, може гостро виступати проти вас у пресі, але в приватному житті він також може бути вашим найкращим другом, бо в Англії давно навчилися залишати політику в бюрі, партії, на мітингу. Додому з політики не береться й найменшого улажку.

Слідуючи за взаємодивленнями між українською еміграцією не раз заступаючись себе, чому чогось подібного не може бути в нас? Чому в нас це вже стало правилом, що коли переконавання двох українців не однакові, значить вони обов'язково мусять бути ворогами, значить їм немає чого стремити до взаємного зближення, вирозуміння, не говорять вже про дружбу? А відповідь напрошується сама: Ми затято-політичні там, де ми мусямо бути лише приватними особами, і політичні в містях, де потрібна горілка наших переконань. Іншими словами, маємо дуже багато політики в своїх помешканнях і, навіть, на вулиці.

Чи не було б краще, якщо б ми політикували й доводили лише на мітингах, в установах, на сторінках наших часописів, а в приватному житті залишалися друзями й приятелями? Лише подумати, як це імпонує виглядало б: бандерієць колегує з урешівцем, мельниківець — із соціалістом, гетьманець — з республіканцем і т. р. Це б лише вказувало на нормальність відношень у нашій українській еміграційній родині.

Отже, якщо Черчилль ще раз повторить ту істину англіякам, які в розумінні демократичних принципів стоять далеко-далеко спереду нас, то нам тим більше треба до цієї істини прислухатися і перевести її в життя: «Не завосьте політику в приватне життя».

Ми маємо досить реплій, щоб ненавидіти, але не досить, щоб любити одні одного. Д. СВИФТ

АМНЕСТІЯ В ЮГОСЛАВІЇ

БЕОГРАД (ЮП). 28. 11. уряд Югославії повідомив про амністію для 3160 засуджених, між якими перебувають також особи, засуджені за політичні злочини. Амністія проголошена з нагоди югославського національного свята. В загальному чекують, що між тими, що потрапили під амністію перебувають також засуджені за т. зв. шпигунські або воєнні злочини. Список амністованих оголошено 29 листопада.

ОН схвалили атомовий план

За план голосувала також совєтська делегація — Створення міжнародної установи

НЬЮ-ЙОРК (ДПА). 4. 12. Генеральна Асамблея ООН одностайно схвалила план, який передбачає створення міжнародної установи для мирного використання атомової енергії. Цей план складено на основі пропозиції президента Айсенауера, Влітку наступного року, перед створенням міжнародної установи в справах атомової енергії, має відбутися міжнародна конференція атомових науковців.

Міжнародна установа в справі атомової енергії триматиме зв'язок з ООН на зразок зв'язку з її підорганізаціями. Совєтський Союз пропонував підпорядкувати цю установу Генеральній Асамблеї ООН, в деяких питаннях — також Раді Безпеки. Тому що це було б пов'язане з правом вето, пропозицію совєтської делегації, ОССР вимагав також прийняття до установи в справах атомової енергії червоного Китаю. Не зважаючи на відхилення совєтської пропозиції, совєтська делегація голосувала за атомовий план. Совєтський делегат Собольєв залишив усе ж питання відкритим.

ОН повинні допомогти американським пілотам

НЬЮ-ЙОРК (ДПА). Комісія управління Генеральної Асамблеї ООН займатиметься, на прохання уряду Сполучених Штатів, справою засуджених з боку комуністичного Китаю 11-х американських пілотів. Під час корейської війни ці пілоти разом з двома цивільними особами — службовцями американських збройних сил — потрапили до рук китайців, кілька днів тому їх засуджено за гадане шпигунство до довготермінового ув'язнення. 4. 12. уряд Сполучених Штатів вимагав перед Генеральною Асамблеєю ООН призначити дебати в справі засуджених американців.

Нещодавно комуністичний Китай звільнив після дворічного ув'язнення канадського пілота повітряних збройних сил А. Мекензі. Після того, як Мекензі було збито під час корейської війни, він перебував у китайській в'язниці разом із кількома американцями.

Обрано новий берлінський парламент

Берлінці в основному голосували лише за три партії

ГАМБУРГ (ДПА). 5. 12. мешканці західного Берліну в вільних демократичних виборах визначили майбутній склад західноберлінського парламенту. У виборах узяли участь 91,6% усіх управних до голосування. Майже всі західні берлінці віддали свої голоси за три партії, що дотепер склали берлінський парламент: Соціал-демократична партія, Християнсько-демократичний союз і Вільна німецька партія знову творитимуть майбутній парламент. Берлінські виборці своїм голосуванням висловилися проти крайніх радикальних і малих партій. Так звана соціалістична партія єдності (комуністична партія совєтської зони Німеччини) брала, еперше після поділу Берліну в 1948 р., участь у західноберлінських виборах і отримала 2,7% усіх голосів, — 1946 року, коли Берлін був ще об'єднаним, вона мала 20%.

Найсильніше заступлена в новому бер-

лінському парламенті Соціал-демократична партія Німеччини. На 127 депутатів вони отримали абсолютну більшість — 64 місця. Християнсько-демократичний союз має чотири місця, а Вільна демократична партія — 19. В останньому берлінському парламенті місця були розподілені так: соціал-демократи — 61, християнські демократи — 34 і вільні демократи — 32 місця. Решта партій, що виставляли своїх кандидатів не здобули ні одного місця.

Східний блок загрожує озброєнням

Московські протизаходи

МОСКВА (ДПА). 2. 12., на закінчення московської конференції, представники держав східного блоку підписали спільну декларацію, в якій повідомлено про негайне зменшення військових сил комуністичних держав і створення національної армії совєтської республіки на випадок, якщо паризькі угоди будуть ратифіковані.

Спільну декларацію держав східного блоку, що її названо «європейською декларацією миру», делегації Совєтського Союзу, совєтської республіки, Польщі, Чехо-Словаччини, Угорщини, Румунії, Болгарії і Албанії схвалили 2. 12. на четвертому засіданні «європейської конференції безпеки» в урядовому помешканні совєтського міністра закордонних справ. Посол Чанг Вен Тін, керівник делегації червоного Китаю, яка була спостережником на конференції, повідомив учасників конференції, що його уряд повністю схвалив декларацію і готовий підтримувати всі заходи, що випливають на основі цієї декларації.

Під час підписання декларації, що

Совєтський Союз буде членом міжнародної установи в справах атомової енергії.

Сполучені Штати і Великобританія погодилися давати міжнародній установі в справах атомової енергії потрібні для експериментальних цілей матеріали. 4. 12. Сполучені Штати повідомили, що вони жертвують 100 кг потрібного матеріалу, а Великобританія — 20 кг.

Програмова заява де-Голля

ПАРИЖ (ДПА). 4. 12. в Парижі генерал де-Голь назвав три передумови щодо прийняття Францією паризьких угод. Поперше, перед здійсненням іменнечкого озброєння слід розпочати нову спробу щодо відпруження міжнародного становища. Подруге, Франція мусять знову отримати виконавчу владу в рамках НАТО над своїми власними збройними силами і, третє, німецько-французькі угоди щодо Зару повинні негайно бути здійснені і вважатися за остаточні. Де-Голь, заяву якого щодо паризьких угод у зв'язку з передбаченим голосуванням національними зборами чекали з напруженням, промовляв 4. 12. в Парижі на кіпцевому засіданні конгресу об'єднаного руху. Де-Голь сказав,

що Франція посідає в НАТО залежне становище і практично всю свою загальну військову діяльність підпорядкувала чужоземному контролю. Далі генерал критиковав, що Франція не посідає своєї власної атомової зброї. Він підкреслив здібності і патріотизм французького голови уряду Мендес-Франса. Але ні парламент, ні уряд чи президент не мають, за теперішньої ситуації, можливостей провадити справді відбудовчу і широкоюкресну політику.

Першим послом США в Бонні, як повідомляють американські кола в Мадриді, буде дотеперішній посол Сполучених Штатів в Іспанії Дан.

Нова дипломатична тактика СССР супроти Західної Європи

Мотиви конференції з сателітними державами (Від нашого власного кореспондента)

Берлін, початок грудня. Після промов, що їх зитолосили всі учасники Московської конференції і які були узгоджені, Ахін аргументи і головні наголоси були охоплені в кільцевому комунікаті. Вони дозволяють виразно розпізнати мотиви, що лежали в основі цієї спільної зустрічі. Промови чехо-словацького прем'єр-міністра Широкого й Гротевольа, що заповнили другий день конференції, були найголовнішою частиною цього видовища, що його влаштували совєтські режисери. Польських, чеських і східнонімецьких комуністичних політиків Молотов задумав як головних акторів-виконавців роль його преси. Угорщина, Румунія, Болгарія і Албанія були лише статистами; вони грали головну роль лише в час московської кампанії проти Югославії. За сучасної ситуації навокі Німеччини і Франції їх поставили далеко поза Польщею, Чехо-Словацькою, а також поза східноєвропейським урядом Німеччини.

Парадокс останньої Московської конференції полягав насамперед у конфлікті з дійсністю в сфері совєтського впливу, в якій тепер потрапили на-

ВАСИЛЕВСЬКИЙ ВІДПОВІДАЄ МОНТГОМЕРІ

МОСКВА (АП). 4. 12. заступник совєтського міністра оборони маршал Василевський у своєму відкритому листі, надрукованому в московській «Правді», застеріг британського фельдмаршала Монтгомері від схвалення атомової війни. Совєтський Союз спроможний показати свою міць тим, що спробує порозуміти його «миру пращо». Застереження його «миру пращо». Застереження його «миру пращо». Застереження його «миру пращо». Застереження його «миру пращо».

МОСКВА (АП). 4. 12. заступник совєтського міністра оборони маршал Василевський у своєму відкритому листі, надрукованому в московській «Правді», застеріг британського фельдмаршала Монтгомері від схвалення атомової війни. Совєтський Союз спроможний показати свою міць тим, що спробує порозуміти його «миру пращо». Застереження його «миру пращо».

МОСКВА (АП). 4. 12. заступник совєтського міністра оборони маршал Василевський у своєму відкритому листі, надрукованому в московській «Правді», застеріг британського фельдмаршала Монтгомері від схвалення атомової війни. Совєтський Союз спроможний показати свою міць тим, що спробує порозуміти його «миру пращо». Застереження його «миру пращо».

КОРОТКІ ВІСТІ

Нова спроба надати жінкам Швейцарії політичні права закінчилася невдачею. Під час загального голосування в кантонах Базель і Цюриху більшість висловилося проти надання жінкам права обирати і бути обраними. (ЗП)

Прем'єр-міністри Індії, Пакистану, Бірми, Цейлону й Індонезії зустрілися в кінці грудня на міжнародній конференції в Джакарті. Переговорки провадитимуться відносно конференції азійських і американських держав, що має відбутися в березні наступного року. (ЮП)

Австрійський прем'єр-міністр Раб закінчив свою офіційну візиту в Сполучених Штатах і відлетів до Канади, де він перебуває до 8 грудня. (ЮП)

Німецько-угорське товариство під головуванням баварського принца Людвіга засновано в Мюнхені. Товариство має на меті поглибити культурні зв'язки між обома країнами, а також відкрити інститут культури. (ДПА)

Пасажирський літак лясського повітряного товариства авіаз 4. 12. в горах біля столиці Ляосу. На літаку було 26 осіб. Чи зрятувався хтось із них, — невідомо. (ЮП)

У Франції, за повідомленням статистичного відділу, минулого року змерло більше людей від алкоголю, як від туберкульозу.

Абесінський пегус Селасе'є закінчив свою шестимісячну кругосвітню подорож і відлетів з Цюриху до Аддис-Абеби. (ДПА)

УДАВАНІЙ ПАЦИФІЗМ

Цілковитий мотив повинен бути пов'язаний із тією дійсністю, що була створена в часи Сталіна і від якої не хотіли відмовитися його наступники. Це факт мілітаризації совєтської окупаційної зони Німеччини. Що реальність світової ситуації повинна бути в усьому про-дому замовчувати совєти і весь про-пагандистський апарат у державах-сателітних, так само, як багато іншого, наприклад різні заклики т. зв. націонал-демократичної партії до керівних членів НСДАП (Націонал-соціалістична республіканська партія Німеччини), наставу генерала Вінченца Моллера або пропозицію совєтській пресі тримати в таємниці від громадськості Совєтського Союзу й сателітних держав.

Це не означає, що керівні кола комуністичних урядів східноєвропейських країн не знають про цю дійсність совєтських дій. (Закінчення на 1-й сторінці)

Справа відшкодувань

Справа відшкодування для політ'язнів чужинців ще остаточно не розв'язана

Головна управа Лиги Українських Політичних В'язнів (ЛУПВ) у тій же справі з організації коштів політ'язнів інших національностей уже кілька років провадить уперту боротьбу за право на відшкодування для переслідуваних націонал-соціалістичним режимом. Від ЛУПВ і від міжнародної комісії коштів політ'язнів національного режиму були вношені численні листи й меморіали до найвищих комітетів урядових департаментів Західної Німеччини, а також до міністерств закордонних справ США, Великобританії і Франції та, притім, до Комісії аеронавтики при ООН і до міжнародного Червоного Хреста з проханням допомогти нам у виборенні прав на відшкодування для тих коштів політ'язнів чужинців, претенсії яких на відшкодування не узгоджені перш за все з законами, які проголошені урядами окремих країн Західної Німеччини (Ці закони позбавляють право на відшкодування майже всіх колишніх політ'язнів чужинців (т. зв. ДП), зареєстрованих їх до групи переслідуваних не з

політичних, але з національних причин.) У післядвохтих старав тім же міністерство закордонних справ Великобританії обіцяло відшкодувати нам права.

Вій несприятливій ситуації Головна управа ЛУПВ зробила заходи перед німецькими урядовими чиновниками про викання нового закону про відшкодування, а зокрема вказала меморіали та пропозиції до проекту нового закону до міністерства юстиції та фінансів при німецькому уряді в Бонні та влівоїлі листи до бурзесрату Німецької Союзної Республіки й до всіх парламентарних фракцій із проханням підтримати наші домагання.

У післядвохтих виходів та односторонніх заходів представників інших національностей, 18. 9. 1953 р. проголошено правосильний новий закон про відшкодування, що охоплює всі країн Німецької Союзної Республіки. Але і цей закон не задовольняє претенсії на відшкодування більшої політ'язнів чужинців, бо він признає відшкодування тільки тим переслідуваним із на-

ціональних причин колишніх політ'язнів, які багато втратили здоров'я. Згідно з цим законом, від чужинців, колишніх політ'язнів, визнаються достовірні докази про втрату здоров'я наслідком ув'язнення майже 50%, праездатності, коли він ніхто, колишній політ'язні, визнається лише 30%. Таким чином потоплено закон про рівноправність із німцями всіх чужинців, що перебувають на терені Німецької Союзної Республіки. Крім того, на основі багатьох фактів можна ствердити, що німецькі уряди для відшкодування неприхильно ставляться до позашкодування окремих справ — зокрема на відшкодування колишніх політ'язнів чужинців, в тому числі й українських, яких об'єктивно прислужують право на відшкодування дотепер проголошеним законами.

Проти такого кривдженя колишніх політ'язнів чужинців ЛУПВ заперечувала першого раз, як різно ж заперечувала і представництва інших національностей, домагалися викання й потоплення наших прав на відшкодування, без уваги на характер політичного переслідування та незалежно від побуту колишніх політ'язнів чужинців після депортації в Німецьку Республіку (дотеперілі закони признають відшкодування тільки тим політично переслідуваним, хто 1. січня 1947 р. був політично зареєстрований на терен Німецької Союзної Республіки).

П. КОТОВИЧ

Нам'яті Юрія Бельського

Помер видатний польський журналіст

12. листопада п. р. в Парижі, після довгої та важкої хвороби, помер вісний польський публіцист і журналіст ЮРІЯ БЕЛЬСЬКИЙ. Небачилим показив з роками багатьох польських земляквасників і шукороприсильців з Уманщини.

Середню освіту здобув він в Україні, а вищу освіту (зі звання магістра філософії) — на польському університеті в Варшаві.

Починав він переперечною освічею публіцистом, а згодом змінив літературний напрям і став писати про сучасні події — англійської, французької і німецької — добре володів українською і російською мовами, не кажучи вже про свою рідну польську мову, в якій він був дуже добрим стилістом. Як історик, зокрема історик європейських павучих і павучих дисциплін, та геральдик — він не мав собі конкурента принаймні в Польщі й Україні, щоб не сказати більше.

Юрія Бельського був добрим аотиком і рівночасно довільним українським громадянином. Більше того, він був правдивим українським патріотом і належав, зокрема, до того невеликого гурту польських діячів, що беззастережно визнавали принадлежність Галичини зі Львовом до України. Як діяч великої громадської мужності, він по своїй поглядів відверто обстоював як на сторінках української преси («Наше життя», «Час» тощо), так і на шпальтах преси польської («ДП-Експрес», «Кроніка»), Небачилим належав свого часу (1948 — 1950) і до лужчих створітників «Українських вістей».

Вісний від нас передчасно (на 53-му році свого палкого життя) павучий пражет українського народу, пропагатор і мужий захисник його державності, непересічно й уєсторічно забий польський журналіст — ЮРІЯ БЕЛЬСЬКИЙ.

Жаліємо його передчасного віда і зокрема глибоке співчуття польській і українській громадзі та зокрема польським колегам-журналістам.

Вічна пам'яті Юрію Бельському. Нехай йому легкого буде чужа земля!

Пригляньмося до фактів

(Закінчення з 2-ї сторінки)

арусифіковане, в село малописьменне або й зовсім неписьменне, а кадри були когче потрібні. Керівні посади часто посідали люди, які вороже ставилися до того, щоб Україна ставала на власні ноги і на кожному кроці шкодили, а то ще й допомагали безпосередньо ворогові. Нас не визнавав Жайда, нам ніхто не хотів допомогати у боротьбі проти Москви, бо скрізь і всюди сиділи посланці Москви й ридили не відлучаючи, бо то, соціальна мова, революція, а «ніжко України нема»...

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

От про які кадри мріяти тоді наші державні мужі, про ті самі кадри й Іван Вагряний говорить, а невіданий Іван Житинський каже про рідні Чока та МВД і тече ними у віці Івану Вагряному.

Це ж ті самі Нерадичі в часи боротьби з Москвою не хотіли розв'язати ЗЕМЕЛЬНОЇ РЕФОРМИ і цим самим дали можливість Москві обдурити наших селян та великі окупувати Україну. Тепер і хвиліювати нам вороги і УРДП ваш ворог, бо, бачте, вони хвалитись вже кадрами, вони покляються борити проти Москви, а нас, старих воляків УНРеспубліки не питають. Нерадичі Івані хочуть затаврувати нашу активну молоддь, мовляв, той був у бандеріаці, а той був у комсомолі і за те «був» збирються вже розстрілювати та вшати нашу активну українську молоддь. Був Гришко у бандеріаці, значить порог. Отим самим «був» Москва й винищує нашу українську активну молоддь. «Хто був твій батько? Хто був твій дід?» Оце «був» і по сьогодні є модною збробою в більшовицькій пресі нашої активної молоді. Чи не тими самими методами думає Нерадичі вшати нашу українську молоддь на підставі того: хто був батько? Хто був дід?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Приєднайте нових передплатників!

принуду Сталін сказав. Навіть вричав на Ягоду і сказав йому: — На якого чорта вам був потрібний готель? Хіба ви зустріли не могла відбутися, скажіть, на зустрічній станції? Готель могли зруйнувати, але станиця завжди стоїть там на старому місці... Тепер дещо про саму організацію процесу.

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

На початку 1936 року біля 40 найвідоміших слідчих НКВД було викликано в Москву. Перед ними промовляв пачальник загально-політичного відділу НКВД Молчанов. Він сказав їм, що органи НКВД викрили конспірацію проти уряду велеценських форм, і що в цій конспірації були змішані видатні а минулому більшовики. Також сказав, що від всіх їх слід сподіватися конфесій. З його слів теж виходило, що допитам керуватиме сам Сталін в аенстві члена Центрального Комітету П. Єнова.

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Згідно з підказом Сталіна, НКВД мало доставити в Москву а зааслана біля 300 аняних колишніх опозиціонерів. Були сподівання, що після доброї «бачі» прийматиме 60 а них звільняться. Згідно з одним з алямових тоді планувався заатакувати Каменева і Зінов'єва і таким чином примусити їх згодитися з тим, що вони керували цією конспірацією. Також було рішено кинути поміж арештованих якусь кількість агітків НКВД, які при допитках мали допомагати слідчим ікривисувати своїм товаришам по камері, або вшувати їх в своїх алядрів В. Ольберг, І. Рейнгольд та Р. Шкель були алябрані, щоб грати роллю «підроблених підсудимих». Вей ці три свого часу займали високі становища або а ЧК, або в державних установах. До речі, спочатку цим трьом було дано обіцянку від імені ЦК, а пізніше в імені Сталіна, що а інше процесу їхне завдання вважатиметься закінченим і за ці послуги партія мала виплатити їм привілеєм та становинням. Проте, вей їх було постріляно разом із підсудимими, бо Сталін не а тих людей, які можуть дозволити життя людям, що впада скільки його важливих секретів.

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після тортур, вигон, погробу обидвох Каменев і Зінов'єва не падалили

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Після всіх тих скарт колишнього міністра фінансів УНР, запитати пана Нерадича: «На шкodu української української міста комсомолом освіти Миколаю Скрипником чи на користь? А чи й комуністи здійєновали? Ні, не комуністи, а українська студіююча тоді молоддь, що сама часто й тусто північ з далекого села йшла до міста здобувати освіту й фах. Пригадую свої студентські роки, коли ми після леації йшли українизувати робітників фабрик і різних установ міста Запоріжжя. Керував тоді тією українизацією а Запоріжжі наш студент Микола Могучий, що тепер є десь на скитальщині. Вони знали, що Микола Могучий син священика, що він не комуніст і не комсомолець, а з таким запалом він тоді працював на цьому фронті боротьби з Москвою? Ми тоді за короткий час перетворили зрусифіковане місто на наше українське місто. Таке саме було тоді й по всій Україні. Такі Миколи Могучі тоді працювали й ділами й почачами, щоб невискоріпше впривати з рук Москви наші українські міста. Нерадичі те все забули або й не знали того, а тепер чваняться тим, що вони є старі

вони УНРеспубліки, що вони демократи. Чи не так? Це демократи, про яких писав в своєму творі «Кони не винні» Михайло Ковбонинський? Чи не те Аркадій Петровичі, що кичились своїм демократизмом, а коли прийшли селяни з громади й заявили панові, що поділять між собою його землю, то той поклявся жандармів на розправу з тими селянами?

Негр — генерал військово-повітряних сил США

Вперше в історії США президент Айзенгауер надав звання генерала військово-повітряних сил США негрові. 41-річний дотеперішній полковник Веліам Оліве Девіс, молодий, одержав рангу бригадного генерала американського летунства. Він працює як керівник оперативного і вишкільного відділу військово-повітряних сил США на Далекому Сході.

Батько новопризначеного генерала був першим генералом-негром американської армії.

Девіс молодий студіював у Чикаго, а згодом поступив до американської військової академії, де й здав успішно екзамен 1936 р. Подібно як і його батько, Девіс займається насамперед питаннями вишколу. 1942 року його перевели до військово-повітряних частин США, і він командував 99-ю ескадриєю винищувачів. Згодом він брав участь у боях у Північній Африці й Італії. Генерала Девіса нагороджено численними найвищими американськими відзнаками. (ЮСАД)

Григорій НАНЯК, Секретар Головної управи ЛУПВ

Лекція любови

Од ШПИЛЬКА

Майй фейлетон

Як довідуємось з преси, трудящі в Ленінграді прослухали біля тисячі лекцій на тему любови.

Немає сумніву, що ініціатива ленінградців швидко переросте в усеюсоюзний рух і українська молоддь знатиме як кохатися «по всім правилам».

Завжди особливою підсудимим партії та уряду наша Ватільщина змінилася. Не візнати її здалека, ані зблизка. Одним словом щасливе і радісне життя. І ось на тлі цієї, так би сказати соціалістичної Ідилії спостерігаються пороки комуністичного світоглядного пережиття минулого, зокрема в діалогік та в інтенсивні відносини. На великий жаль, ці недоліки характеристичні українській молодді, що в своїх особистих стосунках, у дружбі і коханні послугуються не вичним партії, а віджилим реакційним вигадками. Любов молоді кадранів не те якесь неокреслене почуття, що приходить раптово, несподівано після першого погляду чи знайомства. Такий легко-важкий підхід до справи справе фактом, соціалістичної щельності та означає можливість подобити скажемо, ворога народу, шмигнути як диверсант Коханню мучити осноувачи на передній терсі соціалістичного реалізму, де не місце почуття приходить, свідомість та обов'язок.

Отже солоними присмаками у виборі коханої особи є не «карі оші», «орні брови», «краса», «розум», а передусім її вірність партії, благонадійність, активність на будовах комунізму. Юнак, що не переконує норми праці, чи діачина, що не виростала, наперед заалюзоване число ділових поросат не заслуується, ім було наказано зважати а шпальтах урбанізму.

Сталін бачив, що поміж обидвох підсудимих повторювати все, що вони підписали раніше, дещо з них раптово могли знайти в собі дозвіл відносини сипати відповіді не по році. Тому він не дозволяти бути присутнім на суді навіть найдворішнім аскам а партії.

Також було підготовано міри у відношенні до якогось бунтарського підсудимого. В такому випадку, спеціально значив для цього обидвох НКВД на суді прокурора мали сховатися а своїх місцях і голосливо викраками закришит підсудимого. Замовник мав бути арештований для голови став ітеррорати на якийсь час переслідування.

(Закінчення в наступному числі)

Як довідуємось з преси, трудящі в Ленінграді прослухали біля тисячі лекцій на тему любови.

Немає сумніву, що ініціатива ленінградців швидко переросте в усеюсоюзний рух і українська молоддь знатиме як кохатися «по всім правилам».

Завжди особливою підсудимим партії та уряду наша Ватільщина змінилася. Не візнати її здалека, ані зблизка. Одним словом щасливе і радісне життя. І ось на тлі цієї, так би сказати соціалістичної Ідилії спостерігаються пороки комуністичного світоглядного пережиття минулого, зокрема в діалогік та в інтенсивні відносини. На великий жаль, ці недоліки характеристичні українській молодді, що в своїх особистих стосунках, у дружбі і коханні послугуються не вичним партії, а віджилим реакційним вигадками. Любов молоді кадранів не те якесь неокреслене почуття, що приходить раптово, несподівано після першого погляду чи знайомства. Такий легко-важкий підхід до справи справе фактом, соціалістичної щельності та означає можливість подобити скажемо, ворога народу, шмигнути як диверсант Коханню мучити осноувачи на передній терсі соціалістичного реалізму, де не місце почуття приходить, свідомість та обов'язок.

Отже солоними присмаками у виборі коханої особи є не «карі оші», «орні брови», «краса», «розум», а передусім її вірність партії, благонадійність, активність на будовах комунізму. Юнак, що не переконує норми праці, чи діачина, що не виростала, наперед заалюзоване число ділових поросат не заслуується, ім було наказано зважати а шпальтах урбанізму.

Сталін бачив, що поміж обидвох підсудимих повторювати все, що вони підписали раніше, дещо з них раптово могли знайти в собі дозвіл відносини сипати відповіді не по році. Тому він не дозволяти бути присутнім на суді навіть найдворішнім аскам а партії.

Також було підготовано міри

